

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Ja lidostas, kur pamata skrejceļa garums ir 2 100 m vai vairāk, infrastruktūras izveidei, no vienas puses, un šādas lidostas apsaimniekošanai, no otras puses, tiek prasītas dažādas atļaujas un šī pēdējā minētā atļauja — vides atļauja — tiek izsniegta tikai uz noteiktu laikposmu, tad vai jēdziens “būve” Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvas 85/337/EEK ⁽¹⁾ par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1997. gada 3. marta Direktīvu 97/11/EK, pielikuma 7. punkta a) apakšpunkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka ietekmes uz vidi novērtējums ir jāveic ne tikai attiecībā uz infrastruktūras izveidi, bet arī lidostas apsaimniekošanu?
- 2) Vai pienākums veikt minēto ietekmes uz vidi novērtējumu attiecas arī uz vides atļaujas termiņa pagarināšanu lidostai, t.i., gadījumā, ja termiņa pagarināšana vienlaicīgi nav saistīta ar izmaiņām apsaimniekošanā vai tās paplašināšanu, tāpat kā gadījumā, kad šādas izmaiņas vai paplašināšana tiek plānota?
- 3) Vai pienākums veikt ietekmes uz vidi novērtējumu, ja vides atļaujas termiņš lidostai tiek pagarināts, ir jāvērtē citādi, ja ietekmes uz vidi novērtējums ir jau veikts pirms tam, piemēram, saistībā ar apsaimniekošanas atļaujas izsniegšanu, vai ja brīdī, kad Kopienai vai valsts likumdevējs ievieš ietekmes uz vidi novērtēšanas pienākumu, lidosta jau tika apsaimniekota?

⁽¹⁾ OV L 175, 40. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar High Court of Justice (Chancery Division) (England and Wales) 2009. gada 20. jūlija rīkojumu — T Mobile (UK) Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(lieta C-276/09)

(2009/C 267/52)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Justice (Chancery Division) (England and Wales)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: T-Mobile (UK) Ltd

Atbildētājs: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Kādas ir pakalpojuma, kurš ir atbrīvots no nodokļa un kura “mērķis ir pārskaitīt naudas līdzekļus un radīt juridiskās un finansiālās situācijas izmaiņas”, pazīmes?

Īpaši:

- a) Vai atbrīvojums ir piemērojams pakalpojumiem, kuri citādi būtu jāveic kādai no finanšu iestādēm, kuras i) debitē vienu kontu, ii) attiecīgi kreditē otru kontu, vai iii) veic starpuzdevumu starp i) un ii) posmiem?
 - b) Vai atbrīvojums ir piemērojams pakalpojumiem, kuru izpildē neietilpst tādu uzdevumu veikšana kā viena konta debitēšana un otra konta attiecīga kreditēšana, tomēr kuri gadījumā, ja notiek līdzekļu pārskaitīšana, var tikt uzskatīti par šī pārskaitījuma *iemeslu*?
- 2) Vai Sestās direktīvas ⁽¹⁾ 13. panta B daļas d) punkta 3. apakšpunktā paredzētais atbrīvojums “darījumiem, kas skar maksājumus vai pārskaitījumus” ir piemērojams pakalpojumiem, ar kuru tiek saņemti un apstrādāti tādi maksājumi ar kredītkartēm un debetkartēm, kādus nodokļu maksātājs ir veicis šajā gadījumā? Vai, ja nodokļu maksātāja veikta norēķinu failu nosūtīšana katras dienas beigās automātiski izraisa klienta konta debitēšanu un nodokļu maksātāja konta kreditēšanu, šie pakalpojumi ietilpst 13. panta B daļas d) punkta 3. apakšpunkta piemērošanas jomā?
 - 3) Vai atbilde uz 2. jautājumu ir atkarīga no tā, vai nodokļu maksātājs pats iegūst autorizācijas kodus pārskaitījumu veikšanai vai arī iegūst šos kodus, izmantojot savas saņēmējbankas starpniecību?
 - 4) Vai Sestās direktīvas 13. panta B daļas d) punkta 1. apakšpunktā paredzētais atbrīvojums “kredīta starpniecībai” attiecas uz tādiem pakalpojumiem, kādus nodokļu maksātājs sniedz šajā gadījumā par kredītkartes maksājumiem, ja šo pakalpojumu rezultātā klienta kredītkartes konts tiek debitēts ar turpmāku kredīta summu?
 - 5) Vai atbrīvojums “darījumiem, kas skar maksājumus [vai] pārskaitījumus” ir piemērojams pakalpojumiem, ar kuriem tiek saņemti un apstrādāti maksājumi, kuri ir veikti, izmantojot trešās puses pārstāvjus, kādus nodokļu maksātājs piedāvā, šajā gadījumā izmantojot pastu un *PayPoint*?
 - 6) Vai atbrīvojums “darījumiem, kas skar maksājumus [vai] pārskaitījumus” ir piemērojams pakalpojumiem, ar kuriem tiek saņemti un apstrādāti maksājumi, kuri ir veikti, izmantojot čeku, kurš ir nosūtīts nodokļu maksātājam vai viņa pārstāvim, un kuri ir jāapstrādā nodokļu maksātājam un viņa bankai?

- 7) Vai atbrīvojums “darījumiem, kas skar maksājumus [vai pārskaitījumus]” ir piemērojams tādiem pakalpojumiem, kādus nodokļu maksātājs sniedz šajā lietā, vai maksājumu saņemšanai un apstrādei, kuri tiek veikti bankas kasē, lai, izmantojot bankas sistēmu, kredītetu nodokļu maksātāja bankas kontu?
- 8) Kādi īpaši faktori ir jāņem vērā, izlemjot, vai maksa (maksājuma apstrādes maksa šajā lietā), kuru nodokļu maksātājs piemēro savam klientam saskaņā ar klienta veikto izvēli veikt maksājumu nodokļu maksātājam, izmantojot noteiktu maksāšanas metodi, un kas katrā gadījumā ir noteikta līguma dokumentā un atsevišķi uzrādīta klientam izsniegtā rēķinā, ir uzskatāma par atsevišķu pakalpojuma sniegšanu PVN mērķiem?

(¹) Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par aproģizjuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Court of Session (Scotland), Edinburgh (Apvienotā Karaliste) 2009. gada 21. jūlija rīkojumu — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs/RBS Deutschland Holdings GmbH

(lieta C-277/09)

(2009/C 267/53)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

Court of Session (Scotland), Edinburgh

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs*

Atbildētāja: *RBS Deutschland Holdings GmbH*

Prejudiciālie jautājumi

Ņemot vērā šīs lietas apstākļus, proti, to, ka:

- a) Apvienotajā Karalistē dibinātas bankas meitas uzņēmums Vācijā Apvienotajā Karalistē iepirka automašīnas, lai tās nodotu līzīngā nesaistītai sabiedrībai Apvienotajā Karalistē, un par šīm iegādēm samaksāja pievienotās vērtības nodokli;

- b) saskaņā ar attiecīgo Apvienotās Karalistes tiesisko regulējumu piegādes automašīnu nomas veidā tika uzskatītas par pakalpojumu sniegšanu, kas veikta Vācijā un par kuru līdz ar to nav maksājams pievienotās vērtības nodoklis Apvienotajā Karalistē; atbilstoši Vācijas tiesībām šīs piegādes tika uzskatītas par Apvienotajā Karalistē notikušām preču piegādēm, par kurām tādējādi nav maksājams pievienotās vērtības nodoklis Vācijā; rezultātā par šīm piegādēm nevienā no šīm dalībvalstīm netika samaksāts nodoklis;

- c) Apvienotajā Karalistē dibinātā banka izvēlējās savu meitas uzņēmumu Vācijā kā iznomātāju un noteica līzīngā saistību ilgumu ar mērķi saņemt tādu nodokļu priekšrocību, ka par nomas maksājumiem nav jāmaksā PVN,

- 1) vai Sestās direktīvas (¹) 17. panta 3. punkta a) apakšpunkts (šobrīd — galvenās PVN direktīvas 169. panta a) punkts) ir jāinterpretē tādējādi, ka Apvienotās Karalistes nodokļu iestādēm ir tiesības meitas uzņēmumam Vācijā neatskaitīt PVN, kuru tas par automašīnu iegādi ir samaksājis Apvienotajā Karalistē?

- 2) vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, valsts tiesai ir jāizvērtē arī ļaunprātīgas rīcības aizlieguma principa iespējamā piemērojamība?

- 3) vai — apstiprinošas atbildes uz otro jautājumu gadījumā — priekšnodokļa, kas samaksāts par automašīnu iegādi, atskaitīšana ir pretrunā attiecīgo Sestās direktīvas noteikumu mērķim un tādējādi izpilda pirmo nosacījumu, lai rīcību uzskatītu par ļaunprātīgu, kā tas norādīts Eiropas Kopienų Tiesas sprieduma lietā C-255/02 *Halifax* u.c. 74. punktā, kā vienu no principiem ņemot vērā nodokļu neitralitātes principu?

- 4) vai — apstiprinošas atbildes uz otro jautājumu gadījumā — tiesai ir jāuzskata, ka darījumu galvenais mērķis ir iegūt nodokļu priekšrocības tādējādi, ka ir izpildīts otrais nosacījums, lai rīcību uzskatītu par ļaunprātīgu, kā tas norādīts iepriekš minētā Eiropas Kopienų Tiesas sprieduma 75. punktā, gadījumā, kad komercdarījumā starp sabiedrībām, kuras veic savu saimniecisko darbību rokas stiepiena attālumā, izvēle par labu meitas uzņēmumam Vācijā, lai tas nodotu līzīngā automašīnas patērētājam Apvienotajā Karalistē, un līzīngā noteikumu izvēle ir izdarīta ar mērķi iegūt tādu nodokļu priekšrocību, ka par nomas maksājumiem nav jāmaksā atlikušais nodoklis?

(¹) Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par aproģizjuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).